

Ελληνες μάρτυρες στις φυλακές μωαμεθανικών κρατών

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Μας είχαν συλλάβει οικογενειακώς με το πρόσχημα μη πληρωμής των φόρων. Κάθε πρωί σηκωνόμασταν πριν φέξει για την δουλειά.

Η μητέρα καθάριζε τα γραφεία της φυλακής. Έπρεπε πριν τις 8 να λάμπουν όλα. Να είναι τα τζάμια καθαρά, τα κομπιούτερ, οι ναργιλέδες και ειδικά το γραφείο του διευθυντού.

Μια μέρα, δεν θα την ξεχάσω ποτέ, πήγα μαζί της να την βοηθήσω, επειδή είχε πυρετό. Έκαιγε ολόκληρη και έτρεμε.

Με μια κουβέρτα σκεπαζόμασταν όλοι, κι' αυτή ήταν και τρύπια. Εκείνη έκανε την ηρωίδα, δήθεν ότι δεν κρύωνε, για να σκεπαζόμαστε εμείς...

Το κρύο στους 10 υπό το μηδέν και το νερό παγωμένο. Εκείνο το πρωί, σαν άνοιξαν την πόρτα του κελιού για να βγεί, παρακάλεσα τον υπάλληλο να πάω να την βοηθήσω γιατί ζαλιζόταν, κρύωνε και έτρεμε.

Είδαν τα χάλια της και με άφησαν.

Εκείνη την ημέρα δεν τα κατάφερνε καλά η μάνα μου. Εγώ έκανα ο,τι μπορούσα, να φέρω νερό, να πετάξω τα σκουπίδια. Αργήσαμε, και μας πρόλαβε ο διευθυντής στο γραφείο του, όταν ήλθε.

- Ακόμη εδώ είστε, είπε. Τι χάλια είναι αυτά;

Το πως βρέθηκε ένα τσιγάρο πατημένο κάτω, ούτε που το καταλάβαμε. Φώναζε σαν υστερικός, λες και είχαμε κάνει έγκλημα.

- Συγγνώμη, είπε η μητέρα μου πηγαίνοντας να μαζέψει την γόπα. Ο διευθυντής όρμησε βίαια επάνω της, και με μια δυνατή κλωτσιά με την μπότα του την κόλλησε επάνω στον τοίχο.

Χτύπησε κάπου το κεφάλι της, κι' έμεινε αναίσθητη, πεταμένη στο πάτωμα. Έτρεξα κοντά της, κι' είδα το αίμα να τρέχει από το κεφάλι της. Δεν άντεξα κι' άρχισα να φωνάζω και να κλαίω. Όρμησα επάνω του και τον χτύπησα με το ξύλο της σκούπας στην πλάτη...

Εκείνος σφύριξε τότε, κι' όρμησαν μέσα οι άνδρες της φρουράς. Με σάπισαν με τα γκλόμπς στο ξύλο. Βάραγαν στο κεφάλι, στην πλάτη, χέρια, πόδια, όπου έβρισκαν...

Γεμάτο αίματα με βάλανε στην απομόνωση για 40 μέρες...

Ένας παράξενος ήλιος με ζέσταινε...

Ήταν σαν να βρισκόμουν στην κόλαση. Πυκνό σκοτάδι, γύρω γύρω ντουβάρια, τσιμέντο χωρίς φως. Κρύο μέσα, πολλούς βαθμούς κάτω από το μηδέν, και ανά δύο ώρες άνοιγαν 11 βρύσες από το ταβάνι καταβρέχοντάς με με κρύο, παγωμένο νερό...

Είχα μελανιάσει, περιμένοντας το τέλος μου. Το ήξερα ότι δεν θα άντεχα για πολύ. Δεν μπορώ να υπολογίσω πόσες μέρες πέρασαν, καθώς βρισκόμουν σε αφασία και σε κώμα.

Αλλά τότε ακριβώς έζησα ένα θαύμα. Το πιο όμορφο συναίσθημα της ζωής μου... Εκεί, πάνω στην οροφή, είχε ανοίξει ένα μεγάλο τετράγωνο, και από εκεί έμπαινε ένας ήλιος!...

Ένας λαμπερός ήλιος, που με έκαιγε στην κυριολεξία. Όχι απλώς με ζέσταινε, αλλά με τσουρούφλιζε, σε σημείο που να έχω μαυρίσει μετά, και στο πρόσωπό μου.

Κάθε μέρα, για ώρες πολλές ένας υπέροχος ήλιος με ζέσταινε, και με βοηθούσε να μην κρυώσω. Ούτε πεινούσα. Ένωθα τόσο καλά, αφού το νερό που έτρεχε από 11 βρύσες με δρόσιζε...

Ήταν απίστευτη αυτή η εμπειρία που είχα ζήσει εκεί, 40 μέρες μέσα στην απομόνωση.

Ένωθα τόσο δυνατός και χορτάτος, που την κατάξερη φέτα το ψωμί που μου έφερναν, καθώς και το νερό ούτε που τα είχα πιάσει τόσες μέρες στα χέρια μου. Πρέπει 40 μέρες να μην έβαλα μπουκιά στο στόμα μου, ούτε γουλιά νερό να ήπια...

Και όμως, ούτε πείνασα, ούτε δίψασα, ούτε γραμμάριο βάρους έχασα, ούτε λιποθύμησα. Ένωθα ζεστός, χαρούμενος, χορτάτος, και έγιναν καλά και οι πληγές από το πολύ ξύλο που είχα φάει...

Όταν με πήγαν πάλι στο κελί μου, έλαμπα από ζωντάνια, από χαρά, από δύναμη και ήμουν κατάμαυρος, λες και είχα κάνει επί ώρες ηλιοθεραπεία...

Όταν διηγήθηκα στους γονείς μου τα καθέκαστα, γονάτισε η μητέρα μου και ευχαρίστησε τον Θεό που εισάκουσε τις προσευχές της. «Μέγας είσαι, Κύριε», είπε, «και θαυμαστά τα έργα σου. Δόξα σοι ο Θεός».

Άλλωστε, μέσα στο κελί μας είχε έλθει ο Χριστός πολλές φορές...

Είχαμε νιώσει την χάρι Του, είχαμε ιδεί την ευλογία Του. Τον ζήσαμε! Ήταν ο μόνος επισκέπτης που είχαμε δει εκεί, τόσα χρόνια...

Ας είναι δοξασμένος ο ζωντανός και αληθινός Θεός μας!

Πηγή: Επιστολές από πραγματικά γεγονότα που περιέχονται στο βιβλίο «Συγκλονιστικές Ιστορίες Φυλακισμένων», Εκδόσεις Ορθόδοξος Κυψέλη

Αναδημοσίευση από: vimaorthodoxias.gr